

Giới thiệu Đồ Bích

Bạn đang đọc truyện Đồ Bích của tác giả Thập Tứ Khuyết trên trang đọc truyện online. Cái gì? Cảnh gia muốn từ hôn?. Tiếng đập bàn vang lên, làm kinh động đến Giang Dạ Bạch đang mơ mơ màng màng ngủ gục phía sau bức rèm. Nàng dụi dụi mắt, ngồi thẳng dậy bên cầm án(1), nhân tiện đưa ánh mắt dò hỏi về phía nha hoàn bên cạnh. Nha hoàn giờ phút này cũng trong trạng thái kinh ngạc y như người đã đập bàn, bộ dạng như bị sét đánh trúng.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chương 1

Ta ở tại mảnh vườn dây leo cỏ dại giăng kín khắp nơi trong phủ viện này suốt mười lăm năm đầu, đêm trừ tịch năm thứ mười sáu, tuyết phủ trắng xóa, lửa đỏ hùng hực, một trận hỏa hoạn lớn đã thiêu cháy tất cả.

Cùng hóa tro tàn trong biển lửa còn có vương triều Đồ Bích mới dựng lên được mười lăm năm.

Ta nhìn thấy hoàng đế Chư Anh run rẩy lùi người nép vào ghế rồng, bị nam nhân có tên Đồ Yến giết chết, sau đó hắn khoác long bào lên người; ta nhìn thấy ngọc tỷ khắc bốn chữ “Thiên Hữu Đồ Bích” rơi trên đất, vỡ thành từng mảnh; ta nhìn thấy vô số phi tử khóc lóc thảm thiết khi bị đuổi ra khỏi cung... cứ như vậy, thần nhiên nhìn, thần nhiên thấy, lệ chợt dâng lên...

Trường Thừa ơi Trường Thừa, người xem

Giang sơn mà người đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết, thậm chí không tiếc lợi dụng ta, phản bội ta để có được, kết quả cũng chỉ như thế.

Nếu người biết, người có hối hận không?

Lời nguyên ngày đó ta phát ra ở bên bờ Bích Liên Trì, nay đã thành hiện thực, thế nhưng ta lại không hề vui sướng, chỉ cảm thấy đau xót, một loại đau xót xâm nhập vào tận xương tủy.

Ta vốn là thiên chi kiều nữ vô cùng phong quang, được phụ hoàng trân ái như minh châu, mà nay, chỉ là một u hồn chưa dứt chấp niệm với nhân gian, chết không nhắm mắt.

Thân thể hoang tàn này, biết ngày nào tan biến?

Chính trong lúc bi thương, bỗng nghe một thanh âm trẻ con từ đằng sau truyền đến: “Ta nhìn thấy người.”

Ngoảnh đầu lại, chỉ thấy một cảm y thiếu niên chừng mười ba mười bốn tuổi đang đứng tựa vào gốc cây, nhìn ta cười cười.

Trong sát na(1) đó, như bị sét đánh trúng.

...Trường Thừa.

Cho dù dung mạo ngũ quan hoàn toàn không giống, thế nhưng, ngay ánh mắt đầu tiên nhìn thấy hắn, ta đã nhận ra... đây là Trường Thừa!

Khó trách ta đi đến bên cầu Nại Hà tìm kiếm vô số lần vẫn không thấy bóng dáng của người, nguyên lai người đã đầu thai vào nhân thế.

Thiếu niên neho neho mắt, dáng vẻ uể oải, nhưng lại có loại điềm tĩnh vượt qua khỏi độ tuổi. Nhìn ta, khóe môi khẽ giương lên, “Có phải chỉ có mình ta nhìn thấy được người hay không?”

Ta không biết phải trả lời như thế nào.

Nhìn bộ dáng của hắn rõ ràng là công tử nhà giàu sang, người trần mắt thịt, vì sao lại có thể nhìn thấy ta? Chẳng lẽ, nghiệt duyên giữa ta và Trường Thừa thực sự chưa dứt, nên mới kéo sang kiếp này?

“Điện hạ, điện hạ...” Tiếng gọi từ xa đến gần, hai thị tỳ vội vàng tìm đến, trông thấy hắn, vẻ mặt lo lắng, “Điện hạ, cuối cùng đã tìm được người! Sao lại chạy tới nơi này chứ?” Truyện "Đồ Bích "

Hắn nhún vai, tùy tiện đáp lại: “Nhân rồi quá nên đi loanh quanh một chút.”

“Điện hạ không đọc sách, lại trốn đến đây chơi, nếu hoàng thượng cùng nương nương biết được, nô tỳ không gánh tội nổi! Khu vườn hoang phế này có gì đẹp chứ, mau theo chúng nô tỳ trở về đi!”

Thị tỷ đến kéo hấn đi, khi sắp bước ra khỏi cổng vòm, hấn đột nhiên quay đầu lại nháy mắt với ta, cái nháy mắt mang ý vị sâu xa. Còn ta, bỗng cảm thấy tay chân lạnh lẽo, tầm mắt trở nên mơ hồ, cực kỳ tuyệt vọng.

Thì ra kiếp này của hấn lại là nhi tử của tân đế Đô Yến. Nghe nói Đô Yến chỉ có một người con, tên Cơ Văn, rất được sủng ái.

Trường Thừa ơi Trường Thừa, tâm xung đố của ngươi, lại còn chưa chết!

Kiếp trước ngươi tự cho mình có công lớn, vô cùng tự mãn, không ngờ lại khiến cho phụ thân Chiêu Thống kiêu kị, ngược lại đem ngôi hoàng đế truyền lại cho đệ đệ của ngươi là Chư Anh, ngươi vì vậy mà bị đá kích lớn, ôm hận chết bệnh. Vì thế kiếp này, quyền thổ tái lai, đầu thai làm con vua, lại không phải kiêng dè chuyện huynh đệ, không có vương mặc giữa phụ tử...

Dòng suy nghĩ chảy đến đây, đau xót tột đỉnh.

Đây là kết cục ta đã đổi lấy bằng cái giá vĩnh viễn không siêu sinh sao? Ta thành cô hồn đã quý, mà hấn vẫn như trước, vui cười hưởng thụ nhân gian. Thực, thực... đáng hận!

Trên đời làm gì có chuyện thuận lợi như vậy? Trường Thừa, để ta xem, xem kiếp này ngươi lại dốc sức bày mưu tính kế gì, tổn công nhiều ít!

(1) Sát na là thuật ngữ nhà Phật hay sử dụng, chỉ đơn vị ngắn nhất của thời gian; hay nói cách khác, sát na chỉ thời gian chớp nhoáng của mỗi biến đổi. Một ngày 24 giờ được tính bằng sáu ngàn bốn trăm tỷ, chín vạn, chín ngàn, chín trăm tám mươi sát na.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Từ đó về sau ta thường đến chỗ ở của Cơ Văn trong “Lân Thụy Cung.”

Lúc ta còn sống, nơi này từng là chỗ ở của tam ca Vô Hạng. Tam ca trời sinh tính tình phóng khoáng, thích nhất là kết giao với kỳ nhân dị sĩ, mà lần đầu tiên ta gặp Trường Thừa cũng là ở nơi này. Khi đó Yến – Bích đại chiến, Bích Quốc bại, Chiêu Thống đưa y đến làm con tin, mà y ngày thường trầm lặng ít lời, tài hoa hơn người, bởi vậy càng bị xa lánh và ức hiếp.

Ta nhớ rõ, ta nhớ rất rõ tình cảnh lần đầu tiên gặp y.

Dưới tàng cây hoa đào, đám vương tôn công tử vây lại bốn cột y, bắt y trong bảy bước phải làm ra bài thơ, bằng không sẽ bị phạt nặng. Mà y, lạnh lùng liếc mắt nhìn mọi người một cái, bước đi khê ngâm:

“Hán Dương liễu, Hàm Dương thụ, bất tiết nga mi đỏ, tiểu khán thế tình sơ. Ngã bản Thiên Sơn vân du khách, hồng lô phôi tửu tác quy đồ.”

Ta vỗ tay: “Hay cho câu ‘Ngã bản Thiên Sơn vân du khách, hồng lô phôi tửu tác quy đồ’.”

Mọi người đều quay người lại nhìn ta, nhất thời có chút xấu hổ. Ta bước nhanh tới trước mặt hấn, cười nói: “Lục Nghi tân phôi, hồng nê hỏa lô(2), đã có thơ sao lại thiếu rượu? Người đâu, mang rượu lên.”

Cung nữ đem rượu ngon tới, ta tự tay rót đưa đến trước mặt y.

Trong đôi mắt sâu đen của y phản chiếu lại hình ảnh của ta, sau đó, cúi chào thật thấp: “Tội thần Trường Thừa, tham kiến Hòa Hi công chúa, tạ công chúa thường rượu.”

Tháng tư xuân ấm hoa nở, vẻ diễm lệ của hoa đào trải đầy dụ hoặc, còn ta, chính trong ngày hôm đó đã rơi vào vòng xoáy này.

Chuyện xưa vẫn rõ ràng như mới xảy ra hôm qua. Thế nhưng, hai mươi năm sau, hoa đã tàn, cây đã khô, tuyết mùa đông đã che phủ tất cả.

Vị thiếu niên ánh mắt khép hờ, lơ đãng ngồi học bài bên trong song cửa sổ, đã không phải người thiếu niên khinh bào hoàn đai, cứng cỏi thanh cao, con tin từ nước bại trận năm nào.

Ta đứng bên ngoài cửa sổ nhìn vào, trong lòng ngổn ngang trăm mối, chua xót hòa quyện cùng đau thương.

Đột nhiên, hấn lên tiếng nói với ta: “Ê, cái người thời Nam Bắc triều, mang theo bảy ngàn quân, cưỡi ngựa trắng tiến vào Lạc Dương, chiếm đóng bốn mươi bảy tòa thành, đánh tan hơn mười vạn quân địch là vị tướng quân nào?”

Ta ngạc nhiên, theo bản năng đáp: “Trần Khánh Chi.”

“Đúng đúng, chính là hần!” Cơ Văn dùng lưỡi liếm liếm đầu bút, ghi lại. Ta không hiểu gì nên ghé đầu vào trong xem thử, đúng là đề thi, hần đang thi?

“Còn nữa còn nữa, người mà đánh bại quân Liêu, giành lại Yên Vân lần thứ hai, nhưng không may chết vì bệnh là hoàng đế nào?”

Hần, hần... đang hỏi ta? Cũng chính là... đang gian lận?

Cơ Văn cười, hai mắt như sao, xán lạn vô song: “Chắc chắn là người biết, mau nói cho ta đi...”

“...Sài Quang Vinh.”

“A, thì ra là người này. Thiếu chút nữa ta đã viết là Triệu Khuông Dận, nguy hiểm thật.” Hần gãi gãi đầu, nét chữ cong cong vẹo vẹo, so với thể chữ Sáu Kim do bàn tay tài hoa của Trường Thừa viết ra đã làm cho người người đều khen ngợi, quả thực là cách biệt một trời một vực. Tiếp đó, hần đem bài thi đặt trên chiếc bàn ngọc xanh, đánh thức lão sư đang ngủ gà ngủ gật. “Thái phó, ta viết xong rồi.”

Vị cự thần râu tóc bạc phơ vội vàng dụi dụi mắt, cầm lên xem, cũng không biết Cơ Văn đã viết gì trong đó, chỉ thấy sắc mặt thái phó càng lúc càng khó coi, từ trắng chuyển sang hồng, hồng lại chuyển trắng, giờ một ngón tay chỉ chỉ về phía hần: “Điện hạ, người, người...” Cuối cùng sùi bọt mép, ngất xỉu luôn.

“Ai dza, thái phó thật là càng lúc càng dễ giận, chỉ vậy mà đã ngất rồi sao?” Cơ Văn vừa thở dài vừa xoay người, mở cửa sổ nhảy ra, động tác thuần thục. “Xong rồi, ra ngoài chơi thôi.”

“Nhưng mà... lão...”

Cơ Văn vén nhanh mấy sợi tóc lòa xòa lên, cười ha ha nói: “Người già ngủ nhiều là chuyện tốt, không cần quan tâm, chúng ta cùng đi chơi nào.” Nói xong đưa tay tới.

Nhẹ nhàng trượt xuống.

Roi vào tay ta, rồi cứ thế mà xuyên qua.

Hần ngưng ngẩn.

Ta không hề động đậy.

Trường Thừa, nhìn thấy rồi chứ? Tình cảnh hiện giờ giữa ta và người, chẳng những đối mặt nhưng không nhận ra nhau, mà còn là người quý không chung đường.

Cơ Văn nhú nhú mày, rút tay lại nhìn nửa ngày, sau đó nhìn về phía ta. Ta cho rằng cuối cùng hần đã hiểu, nào ngờ khi mở miệng ra lại là cười nói: “A, người xưa nói ‘mây có thể nhìn ở gần nhưng không thể chạm vào’, không biết có phải là giống như tình cảnh hiện giờ không?”

Ta không nói gì, chỉ sửa lại cho đúng: “Chỉ có thể nhìn từ xa, không thể chạm vào.”

“Ai dza, không cần để ý nhiều như vậy, bây giờ chỉ cần nghĩ xem nên đi đâu chơi thôi... Khoan đã, đây là cái gì?” Tầm mắt hần dừng lại trên chân trái ta.

Trên chân trái, có cột một sợi dây xích rất dài.

Trường Thừa, người không biết đây là gì sao?

Đây là Khóa Oán Niệm.

Hồn phách của ta có thể không tiêu tan, tự do đi lại, đó là nhờ vào cái khóa này, song cũng bởi vì cái khóa này mà không thể ra khỏi cung.

“Dây xích này thông tới nơi nào vậy?” Trên mặt vị thiếu niên lớn gan này tràn đầy hưng phấn, “Được, quyết định rồi, phải đi xem thử!”

Hần vui sướng nhảy nhót, đầy vẻ hiếu kỳ. Còn ta bỗng nhiên cảm thấy mất mát, không biết nên vui hay buồn.

Hần không phải Trường Thừa.

Trường Thừa là thiếu niên tính tình già dặn, vui buồn không hiện ra ngoài mặt, rất hiếm khi tươi cười, thế nhưng Cơ Văn ở trước mắt ta, tính tình trẻ con, ngây thơ trong sáng. Vậy, nên cho hần xem? Hay là không cho hần xem? Hần cũng không nhớ được kiếp trước, dù có nhìn thấy thì đã sao ch? Thế nhưng, ta lại vì hần mà chết, nếu ngay cả oán hận của mình cũng không thể cho hần biết thì làm sao chịu được?

Hần háo hức đi trước, ta lùi thủi theo sau.

Không lâu sau đã tới nơi hoang phế, giữa những mảnh tường còn sót lại là một hồ nước xanh biếc. Dù đã trải qua bao nhiêu năm tháng, dù xung quanh đã phát sinh bao nhiêu biến đổi, nước hồ vẫn trong vắt như xưa.

Mười sáu năm trước, khi ta và Trường Thừa gặp nhau ở đây, cuốn lá sen lại làm chén, dùng đĩa gỗ nhịp mà ca hát. Song, mặc dù là đang tươi cười nhưng ánh mắt y vẫn mang sắc thái nhàn nhạt, tịch liêu như trước.

Có lần nhện không được hỏi: “Chàng đang nhớ đến quê nhà phải không?”

Mi mắt y khẽ rung lên, cái rung đó có thể xâm nhập vào sâu trong linh hồn, làm tan nát tâm can của người khác. Một hồi lâu sau y mới thấp giọng đáp: “Hôm qua nhận được thư nhà, thần mẫu bệnh nặng, nghĩ đến không thể ở bên giường chăm sóc người, thật sự là bất hiếu...”

Ta thăm ghi nhớ trong lòng, ngày hôm sau liền đi cầu phụ hoàng ân chuẩn cho y về nước thăm mẫu thân. Phụ hoàng xưa nay đối với ta hữu cầu tất ứng, hơn nữa nghĩ đến Bích Quốc mấy năm qua vô cùng ôn thuận, có lẽ cũng không đáng ngại, nên đã chấp thuận.

Phụ hoàng ban cho y kỳ hạn một tháng, sau khi y đi, mỗi ngày ta đều đếm hoa vạch số, ngóng trông ngày về. Không nghĩ tới, đến ngày thứ mười lăm đã nghe cung nữ bẩm báo, hẩn trở lại.

Ta vừa mừng vừa sợ, ngay cả đầu cũng chưa kịp chải, cứ áo đơn mặt mộc như vậy mà chạy đi, bên cạnh ao nước xanh biếc, trong một thoáng bạch y nam tử xoay người lại, thời gian lưu chuyển, hoa nở ngập nhân gian.

Khi đó ta mới nhận ra, nguyên lai ta đối với y, lại vô cùng, vô cùng...mong nhớ...

Ta rõ ràng vui mừng, nhưng lại ra vẻ rụt rè, “Trường quân, vì sao không đợi tròn kỳ hạn một tháng?”

Y trầm mặc, hồi lâu mới đáp: “Thần mẫu đã chết vì bệnh. Đã qua thất đầu nên gấp rút trở về.”

Ta chấn động, lúc này mới hiểu vì sao Trường Thừa lại mặc bạch y, trong nhất thời bối rối không biết nói gì, mà y hướng về phía ta, cúi đầu: “Đa tạ công chúa. May nhờ công chúa cầu tình giúp, thần mới có thể gặp mặt mẫu thân lần cuối.”

Ta kinh ngạc nhìn y, bộ dáng đề mi liễm mục, vẻ mặt điềm tĩnh, thế nhưng, bạch y nhẹ bay theo gió lại bi thương không thể tả. Trường Thừa, Trường Thừa, vì cái gì mà chàng luôn tự đề nén chính mình? Vì cái gì mà nhận đủ mọi ủy khuất cũng không lên tiếng? Vì cái gì mà ông trời lại đối với chàng bất công đến thế?

Ta nghe nói phụ thân của chàng có chín người con, nhưng mẫu thân chàng là người không được sủng ái nhất, khiến cho chàng từ nhỏ đã chịu mọi ghê lạnh, từ cái ăn cái mặc đến đãi ngộ đều bất đồng so với những người con còn lại của hẩn, vậy mà sau khi Bích Quốc bại trận, lại chỉ phái chàng đến Yến Quốc chịu khổ. Chàng cơ khổ từ nhỏ, cùng mẫu thân nương tựa vào nhau mà sống, hiện giờ nàng đã mất, nhất định là chàng đau đến khắc cốt ghi tâm, thế nhưng chàng lại ức chế bi thương, vội vã trở về chỉ vì không muốn thất tín với ta...

Trường Thừa... Trường Thừa...

Ta rung rung bước tới, cầm thật chặt tay y, tay y lạnh lẽo, vì thế ta không do dự mà buông ra một câu: “Chàng còn có ta. Trường Thừa, tình đời lạnh mòng, thế nhưng, chàng còn có Hòa Hi!”

“Công chúa...” Y kinh ngạc, ánh mắt phức tạp, thật lâu sau khẽ thở dài một tiếng dường như xúc động vô hạn, cuối cùng nhẹ nhàng ôm ta vào trong ngực, “Đứng vậy... ta còn có công... không, Hòa Hi, ta còn có nàng...”

Mặt hồ phản chiếu hình bóng của ta và hẩn, lúc đó ta đã thực sự tin trên đời này có “lưỡng tình tương duyệt”, có “nhất sinh nhất thế”(3). Ai có thể ngờ, hai mươi năm sau, cũng là hồ nước này, bên hồ cũng là ta nhưng y lại không phải là y.

Truyện "Đồ Bích"

Hai mươi năm sau, thiếu niên với giọng nói trẻ con, đứng bên hồ, vô cùng hứng thú: “Đầu kia của dây xích này nằm dưới đáy hồ sao? Nói cách khác, là cái hồ này trôi người lại?”

Thấy ta gật đầu, hẩn ôm hai má ngồi xồm xuống, giận dữ nhìn xuống mặt hồ nói: “Đáng tiếc ta không biết bơi, bằng không ta rất muốn xuống dưới xem thử trong hồ có cái gì. Mà... sợi xích trôi người không thể chặt đứt sao? Không có cách nào tháo bỏ sao?”

Oán niệm khóa, oán niệm khóa, oán niệm tan, khóa cũng tan. Chẳng qua... ta nhìn mặt hồ không bao giờ phản chiếu được bóng dáng của mình nữa, nhàn nhạt nghĩ: chỉ sợ oán hận trong lòng ta cũng không có ngày tiêu tan...

“Nhìn người phiền muộn như vậy, xem chừng khẳng định là không có biện pháp tháo bỏ rồi...” Thiếu niên mới vừa sực sật thương cảm, giây lát đã sôi nổi đứng lên, “Bất quá người cũng không cần lo lắng, nghe nói chân mệnh thiên tử đều có vô thượng thần lực, có thể che chở âm linh, chờ đến ngày ta đăng cơ, nhất định sẽ giải lời nguyên cho người, trả lại tự do cho người.”

Sấm nổi giữa trời quang, làm ta kinh sợ, mà cũng dọa cả hẩn. “Này này này, là thật hay giả đây? Linh như vậy sao?” Cơ Văn giật mình ngửa đầu nhìn trời, lại nhìn ta, nở nụ cười: “Người xem, ngay cả ông trời cũng đáp ứng rồi, cứ quyết định như vậy nha.”

Ta quay mặt đi, không muốn bị hẩn nhìn thấy gương mặt đầy lệ.

Trường Thừa, Trường Thừa, nguyên lai kiếp này người đầu thai là vì muốn giải lời nguyên cho ta. Người muốn đem những gì đã nợ ta trả hết trong kiếp

này sao?

Thế nhưng, Trường Thừa, cái mà ngươi nợ ta, căn bản không thể trả nổi.

Bởi vì, tình yêu vụn vỡ đó đã phải trả giá bằng triều đại có lịch sử trải dài suốt bảy trăm năm.

Yến Quốc của ta, phụ hoàng của ta, người thân của ta, còn có hàng vạn con dân, tất cả đều vì ngươi mà bị diệt vong. Ngươi còn muốn bồi đắp như thế nào?

Ta ôm mặt trầm xuống đáy hồ, để lại trên bờ tiếng gọi với theo của Cơ Văn.

(2) Bài thơ Vãn Lưu Thập Cửu của Bạch Cư Dị

Lục Nghĩ tân phơi tũ

Hồng nê tiểu hoá lô

Vãn lai thiên dục tuyết

Năng ẩm nhất bôi vô?

Dịch nghĩa:

Rượu Lục Nghĩ vừa nấu xong.

Ngồi bên bếp lò làm bằng bùn đỏ,

Muốn thế này trời còn muốn đổ tuyết

Có thể uống một chén rượu không?

(Lục Nghĩ :Một loại rượu để làm bằng gạo, chưa lọc, có màu vàng xanh, bọt nhỏ như kiến

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Thời gian trôi đưa, hoa tàn hoa nở, thấm thoát ba năm lại trôi qua.

Trong ba năm đó, Cơ Văn thụ phong thái tử, được ban tước hiệu Khang Vương, tiền đồ rộng mở, phong quang vô hạn. Từ cười ngửa bán cung cho đến ca múa chơi bởi hân đều tinh thông, duy có mỗi việc ngâm thơ múa chữ là vẫn như trước, chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo, vừa nghe đến văn thơ là đã ngủ gục.

Song, không ai quá chú trọng đến chuyện nhỏ nhặt đó, bởi vì Khang Vương hiền hòa thích cười, lại hay đùa, đương nhiên là được người ta yêu thích hơn những vương tôn công tử ngạo mạn khác rồi.

Năm tháng dần trôi, số lần hân tới tìm ta cũng ít dần, chỉ là ngẫu nhiên có đồ chơi mới gì đó, nhin không được đều đến khoe với ta, sau đó lại ra về có lỗi: “Ai dza, ta quên mất, những thứ này Hồ Cơ đều không chạm vào được, không có cách nào cùng chơi được...”

Hồ Cơ là tên hân tự đặt cho ta. Có lẽ hân cho rằng ta là tinh linh do hồ nước biến ảo thành, ta cũng không thể nói rõ, cũng chỉ có thể tùy theo ý hân.

Đông đến, sau khi tuyết đầu mùa buông xuống, khắp nơi trong Lâm Thụy Cung đều giăng đèn kết hoa, ra là sắp tới sinh thần mười bảy tuổi của hân.

Mười bảy tuổi... Nhớ lại năm đó khi ta gặp Trường Thừa, cũng là độ tuổi này. Mà nay, đến lượt Cơ Văn mười bảy tuổi...

Hôm đó, hân đến bên hồ, ra về thần bí, nhỏ giọng nói: “Này, đêm nay ta có mời gánh hát vô cùng nổi danh đến góp vui, ngươi có muốn tới xem hay không?”

Ta trôi lên mặt nước, nhìn hấn, khó nén được nhịp tim đập mạnh loạn xạ.

“Mau trả lời đi. Ngươi xem hai cung nữ ở đằng kia cũng lo lắng rồi kia, chủ tử của các nàng ngồi xổm bên hồ đã nửa ngày, không phải là muốn nhảy xuống hồ chứ? Ha, bất quá hồ nước đã đóng băng, có muốn nhảy cũng không nhảy được... Nè, ngươi không trả lời ta coi như ngươi đồng ý. Nếu vậy đêm nay nhất định phải tới đó! Ngươi không tới ta sẽ mang những người đó đến, làm loạn nơi thanh tịnh này của ngươi!”

Cung nữ gọi hấn, hấn không đi không được, trước khi đi còn quay đầu lại dặn tới dặn lui: “Phải tới nha! Nhất định phải tới...”

Vì thế đêm đó, rõ ràng ta không có hứng thú, nhưng ma xui quỷ khiến vẫn đến xem.

Tiếp đó đã trông thấy Khinh Hồ.

Sau khi vỡ diễn kết thúc, mấy vương tôn công tử thường ngày có giao hảo với Cơ Văn đều nháy mắt ra hiệu nói: “Ngày sinh của thái tử, đương nhiên ta phải đưa đến lễ vật khác người mới được. Điện hạ khá kén chọn, mấy cô nương dung chỉ tục phẩn trong kinh thành đều không vừa mắt người, mãi mà không nạp phi. Bất quá, cái mà chúng ta đã tìm được lại là ‘Hi Thế Chi Trân’!”

Tiếng nhạc nổi lên, một nữ tử che mặt bằng khăn voan màu tím lẫn trong nhóm vũ cơ, chậm rãi bước ra từ sau đài. Tóc nàng dài tới eo, dáng múa tuyệt đẹp, nhẹ tựa lông hồng không nhiễm chút bụi trần.

Cơ Văn cười, vỗ tay theo tiếng nhạc, có chút không để ý tới, thế nhưng, đến khi phút cuối khi nữ tử kia mở khăn che mặt ra, hấn bỗng đứng lên, hai hàng mi nhướng cao, đôi mắt đen nhìn trừng trừng, có vẻ kinh hãi tột đỉnh.

Kỳ thực không chỉ có hấn, mà ta cũng sợ run... thiếu nữ này, thiếu nữ này mi mỏng miệng nhỏ, ngũ quan có bảy phần tương tự ta khi còn sống...

Đám vương tôn trêu đùa: “Thế nào? Không biết vị Khinh Hồ cô nương này có thể lọt vào mắt điện hạ không?”

Cơ Văn chuyển ánh mắt về phía ta, ta vội vàng cúi đầu, tránh đi tầm mắt của hấn.

Hấn rời ghế đứng dậy đi tới trước mặt vũ cơ đó, đỡ nàng đứng dậy, quan sát nửa ngày, mở miệng nói: “Nàng tên là Khinh Hồ?”

“Đúng vậy thưa điện hạ.” Thanh âm uyển chuyển như yến oanh.

“Từ hôm nay trở đi, không được dùng tên này.”

Vũ cơ cả kinh, vội vàng quỳ xuống: “Điện hạ thứ tội! Nếu nô tỳ có điều gì mạo phạm, xin điện hạ hãy thứ tội!”

Mấy vương tôn khác cũng lấy làm kinh ngạc, vội vàng khuyên nhủ: “Làm sao thế này? Đây là lần đầu Khinh Hồ tiến cung, khó tránh khỏi không hiểu quy củ, điện hạ ngàn vạn lần đừng chấp nhặt cùng nàng...”

Cơ Văn khẽ lắc đầu, bật cười: “Không phải, nàng không có mạo phạm ta... Nếu vậy, ta ban thưởng cho nàng một cái tên mới, nàng múa rất đẹp, giọng nói cũng dễ nghe, kêu Loan Âm đi.”

“Còn không mau tạ ơn điện hạ!”

Vũ cơ này cũng là một người lạnh lợi, vội vàng hành lễ bái tạ: “Tạ điện hạ ban tên cho, kể từ hôm nay nô tỳ gọi là Loan Âm.”

Ta quay đầu, xoay người rời đi. Phía sau truyền đến từng tràng tiếng cười, sôi nổi vui vẻ như trước. Trong Lâm Thụy Cung mỗi ngày đều như thế, vậy mà đến tận hôm nay ta mới ý thức được rõ ràng: những tiếng cười nói vui vẻ này, không có quan hệ gì với ta.

Một chút cũng không có.

Ta chưa vội trở về Bích Hồ, mà ngồi ôm gối ngắm trăng trên mái nhà. Ánh trăng thê lương rơi trên mặt tuyết càng thêm lạnh lẽo.

Hai mươi năm trước, cũng là trong một đêm tuyết đầu mùa như thế này, ta cùng Trường Thừa ước hẹn ngày gặp lại. Bởi vì mùa đông bắt đầu mùa săn bắn, mỗi năm một lần hấn phải theo phụ hoàng ta đi đến Tề Lĩnh.

Ta tự tay khoác áo choàng lông chồn cho y, vừa cột dây áo vừa dặn dò: “Lần này đi Tề Lĩnh, trời đông giá rét, nhớ phải mặc áo choàng này, đừng để bị cảm lạnh. Ta chờ chàng trở về...”

Đột nhiên Trường Thừa cầm tay ta, trong mắt như chứa vạn chữ, ngàn điều muốn nói. Chạm phải ánh mắt của ta lại không nói gì.

Ta cười: “Chàng đó, đừng làm ta mất mặt nha, phải săn nhiều hơn tam ca mới được, trả đũa việc huynh ấy thường xuyên bắt nạt ta, đúng là mặt dày này dạn mà, lúc nào huynh ấy cũng nói huynh ấy là cầu nối cho hai chúng ta. Haiz, thật là khó nghe!”

“Công chúa...”

“Hừm?”

Nét mặt của Trường Thừa lúc đó khiến ta vĩnh viễn không thể quên được, u buồn đến thế, do dự đến thế, còn có... tuyệt vọng đến thế. Y nắm tay ta, nắm thật chặt, từng chữ từng chữ nói: “Cả đời này của Trường Thừa, ngoài công chúa ra chưa bao giờ yêu người nào khác.”

Ta nhắt thời đỏ mặt, muốn rút tay về, y lại không chịu buông, tiếp tục nói: “Vô luận thế sự đổi dời ra sao, tâm ta yêu công chúa vĩnh viễn không đổi. Vô luận tình đời thật giả bao nhiêu, tâm ta yêu công chúa không hề giả dối.”

“Chàng...” Ta cúi đầu xuống, ngượng ngùng nói. “Ta cũng vậy.”

“Thế nhưng, hiện tại ta phải đi...” Thanh âm ngập ngừng của Trường Thừa làm ta cảm thấy sợ hãi, dự cảm có điềm xấu, để xua đi dự cảm xấu đó, ta cười lớn nói: “Ngốc quá! Chàng chỉ là đi săn bắn thôi, đâu phải sẽ không trở lại, đừng làm như là sinh ly tử biệt chứ.”

“Hòa Hi...” Y gọi tên ta, âm cuối kéo thật dài. Ánh trăng đêm hôm đó tang thương mà lạnh lẽo.

Những chuyện sau đó đối với ta như một cơn ác mộng: Phụ hoàng trong lúc đi săn đột nhiên bị phản quân Bao Long tấn công, chết ngay tại chỗ. Cũng trong ngày hôm đó, tướng thủ thành Hoán Long mở cửa thành, kinh đô trong một đêm rơi vào tay giặc. Yến Quốc hùng mạnh hơn bảy trăm năm qua đã sụp đổ trong vòng mười ngày, tan thành mây khói. Mà tên tặc tử oán vị đó tên là Chiêu Thống.

Còn vị đại công thần phò trợ Chiêu Thống lên ngôi vua, chính là đứa con thứ bảy của hần – Trường Thừa.

Lời thề non hẹn biển đã tan, những ngày tươi đẹp cũng biến mất.

Hy vọng của ta, chờ đợi của ta cùng lời thề son sắt đó, tất cả cứ như vậy mà hóa thành hư vô.

Hai mươi năm thương hải tang điền, Yến Quốc vong, Đồ Bích cũng vong, Hoa Chiêu vương triều hiện giờ có thể duy trì được bao lâu? Ngay cả ánh trăng này cũng không sánh bằng. Truyện "Đồ Bích "

“Quả nhiên là người ở đây...” Một giọng nói mang theo ý giận vang lên từ phía dưới, ngay sau đó đã đến gần bên cạnh.

Không quay đầu lại ta cũng biết, là Cơ Vãn.

Hần nhanh nhẹn trèo lên mái nhà, ngồi bên cạnh ta, xoa xoa tay chân, tức giận nói: “Vui lắm sao mà ở đây ngắm trăng? Người ngắm lâu như vậy có thấy được cái gì chưa? Trên mặt trăng thực sự có Hằng Nga sao? Nàng ta đẹp như thế nào? So với người thì sao?” Truyện "Đồ Bích "

Ta nhìn về phía hần, hỏi một câu có chút ngây ngô: “Ta đẹp lắm sao?” Truyện "Đồ Bích "

Ánh mắt hần lóe lên, “Người không thấy được dung mạo của chính mình?”

Ta lắc đầu. Quý hồn không có bóng, ngay cả bóng còn không có thì làm sao có thể thấy được chính mình?

Cơ Vãn trầm ngâm, gác tay sau đầu rồi nằm xuống, nhìn lên ánh trăng, nhẹ giọng nói: “Tính tới giờ chỉ có ta thấy người. Vì vậy lắm lúc ta nghĩ, phải chăng người là do trí tưởng tượng của ta huyền hóa thành hình? Từ làn mi ánh mắt đến đôi môi, toàn bộ đều là những gì ta yêu thích...”

Ta ôm ngực, cho dù bên trong lồng ngực đã không còn tim, thế nhưng, vẫn có từng đợt run rẩy truyền ra từ nơi đó làm ta cảm thấy vô cùng đau đớn.

Hần chậm rãi vươn tay, đầu ngón tay dừng lại cách ta một tấc, trong giọng nói có chút mơ hồ chưa từng thấy qua: “Rõ ràng gần trong gang tấc, vì sao lại... không chạm tới được.”

Tay hần trượt xuống, cũng giống như ba năm trước đây, xuyên qua tay ta, rơi vào hư không.

Hần nhìn bàn tay trống trơn, cười khổ: “Quả nhiên là không thể...”

“Cách—” Cánh cửa phòng đột nhiên mở, một người từ trong bước ra.

Ánh trăng rất sáng, phủ thêm một tầng sáng mềm mại lên người nàng, thân thể như ngọc càng toát ra ánh sáng bức người – Kinh Hồ, à không, hiện tại tên của nàng là Loan Âm.

“Chàng ở trên mái nhà làm gì vậy?” Nàng tò mò hỏi.

“Ngắm trăng” Hần tùy tiện đáp.

Không ngờ nàng từ phía sau lấy ra một vỏ rượu, giọng lên nói: “Có trăng không rượu thì làm sao tận hưởng được trọn niềm vui? Có muốn cùng thiếp đối ẩm hay không?”

Ta trông thấy ánh mắt Cơ Vãn sáng lên, trong lòng nhin không được thờ dài — Kiếp số, đây là kiếp số, hần chạy không khỏi.

Kiếp trước, ta lấy rượu mời Trường Thừa đó chính là nghiệt duyên; còn đời này, lại có một người con gái khác mời rượu hần, mà nàng lại vô cùng giống ta, nếu là trùng hợp, chẳng phải thật vừa khéo sao?

Quả nhiên Cơ Văn ngồi bật dậy, ngoắc ngoắc nàng: “Được, nàng lên đây, chúng ta cùng ngắm trăng thưởng tuyết, uống thật vui về!”

Ta lặng lẽ bay đi, nơi đó, đã không còn thuộc về ta...

Có điều khi đi đến chỗ rẽ ở góc tường, nhin không được quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Cơ Văn cùng Loan Âm ngồi sóng vai trên mái nhà, nhẹ giọng cười nói, ánh trăng chiếu lên người bọn họ, dù là ai cũng phải nói đó là một đôi người ngọc.

Trường Thừa, Trường Thừa... Thì ra đời này, kỳ thực ta và ngươi không có duyên phận

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Kết quả, lời nguyên được thực hiện. Ta thành oán linh, Trường Thừa không lên làm hoàng đế, mà Đồ Bích cũng tiêu vong... Truyện "Đồ Bích " Truyện "Đồ Bích "

Thế nhưng, vì cái gì mà tất cả vẫn còn chưa chấm dứt?

Vì sao còn để ta gặp được y ở kiếp này? Vì sao còn để kiếp này của y gặp được ta? Vì sao chứ? Vì sao?

Mùa đông dần qua đi, xuân đến, hoa đào trong vườn nở rộ vô cùng tươi đẹp.

Chẳng qua cảnh vật ở nhân gian dù đẹp thế nào cũng đã không có bất cứ quan hệ gì với ta.

Trường Thừa ơi Trường Thừa, ta hận chàng đến mức chẳng tiếc vĩnh viễn không siêu sinh, lại không biết, cũng chính vì thế mà mất đi cơ hội cùng chàng đời đời kiếp kiếp.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Khi ta gặp lại Cơ Văn, là cuối mùa thu lá khô rơi rụng.

Cả mấy ngày liền trong lòng ta đều cảm thấy không yên, giống như sắp xảy ra chuyện lớn gì. Vì thế, ngày hôm đó nhin không được lén chạy tới Lâm Thụy Cung.

Bước vào đại sảnh, gặp ngay bầu không khí ngưng trọng, Cơ Văn một tay che Loan Âm ở phía sau, một tay cầm kiếm. Mà hướng mũi kiếm chỉ tới, chính là Đồ Yến!

Sao lại thế này? Tại sao hần lại hướng mũi kiếm về phía phụ vương mình?

Hần trầm giọng: “Đừng ép con.”

Sắc mặt Đồ Yến rất khó coi: “Ngươi vì nữ nhân này mà dám nghịch lại trẫm?”

“Phụ vương...” Thật sâu, thật sâu trong đáy mắt Cơ Văn có một loại đau thương, “Tất cả mọi vật trên đời này nhi thần đều không cần, chỉ duy có nàng... duy có nàng là nhi thần không thể buông tay.” Ta nhất thời hiểu ra: Phụ tử đoạt thê, loại chuyện xấu hổ này ở triều đại nào cũng xảy ra, có điều chưa từng nghĩ rằng chuyện này cũng phát sinh trên người hần.

Đồ Yến nổi giận: “Nhưng trẫm phải có nàng, ngươi còn dám ngăn trở thì đừng trách vi phụ bất nhân!”

Cơ Văn quay đầu lại, nhìn về phía ta. Ta chấn kinh – hần cư nhiên biết ta đang ở đây!

Đã nhiều tháng không gặp, dung mạo tuy rằng vẫn tuấn tú như trước, nhưng lại không còn vẻ tươi cười xán lạn. Cơ Văn, nửa năm qua, người đã xảy ra chuyện gì?

Hắn nhìn ta, bàn tay đang nắm tay Loan Âm lại chặt thêm vài phần: “Không, không được! Phụ vương, mỹ nữ trong thiên hạ rất nhiều, người muốn mấy ngàn mấy vạn người đều được, thế nhưng, con, con lại... chỉ có nàng.”

“Người!” Đồ Yến có chút cảm động, vô luận thế nào thì đây cũng là đứa con trai độc nhất mà hắn vô cùng thương yêu, ta nghĩ, cuối cùng hắn vẫn sẽ từ bỏ thôi.

Ai ngờ đúng lúc này, Loan Âm ôm mặt khóc: “Có lời này của điện hạ, thiếp thân có chết cũng cam tâm” Nói xong đoạt kiếm trong tay Cơ Văn, còn Cơ Văn vẫn nhìn ta, không lưu ý đến thanh kiếm đang cầm trên tay, nên dễ dàng bị nàng đoạt lấy... Truyện "Đồ Bích "

Máu bắn ra như hoa nở, trong chớp mắt văng lên người cả hai.

Cơ Văn ôm lấy thân hình đang ngã xuống của nàng, kêu lên thất thanh: “Loan Âm! Loan Âm! Vì cái gì? Vì cái gì...”

Loan Âm khép hờ mắt, mơ màng nhìn hắn, thấp giọng nói: “Nô tì chỉ là một ca cơ, không đáng để điện hạ vì mình mà đối nghịch với hoàng thượng, chỉ có thể nhận lấy cái chết để tạ điện hạ đã thương yêu.”

Cơ Văn rung rẩy: “Nàng ngốc quá...”

“Chín tháng ở cùng điện hạ là những ngày tháng vui vẻ nhất trong cuộc đời nô tì, tạ điện hạ đã đối tốt với nô tì như vậy, tạ điện hạ ban tên... Loan Âm, nô tì thật sự... rất thích tên này...”

“Ngốc quá. Ngốc quá.” Hắn ôm lấy đầu nàng, khóc đến cạn kiệt sức lực.

Nắng chiều hoàng hôn xuyên qua cửa sổ chiếu vào, phủ lên thân ảnh của ba người kéo thành những cái bóng thật dài, sau đó dần dần mờ đi, mờ đi, rồi tối sầm...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Cơ Văn bị Đồ Yến hạ chỉ giam lỏng.

Hắn tự nhốt mình trong căn phòng tối đen như mực, không ăn cơm, không gặp ai, cũng không thắp đèn.

Ta bay xuyên qua cánh cửa đã bị khóa, hắn dựa vào tường ngồi bệt dưới đất, tóc tai bù xù, sắc mặt khô héo, gương mặt vốn tươi sáng nay đã trở nên gầy không chịu được, chẳng qua chỉ mới một ngày mà như già đi mười năm.

Lần thứ hai tìm ta lại đau âm ỉ. Ta từng nguyên rửa cả đời này hắn cũng không thể được như ý, tan giấc mộng xưng đế, nhưng đó chỉ là lúc đầu. Từ sau đêm sinh thần của hắn, ta rời khỏi hắn và Loan Âm cũng là lúc ta mong muốn cả đời này hắn cứ bình an mà vượt qua là tốt rồi, như vậy là tốt rồi...

Thế nhưng, hiện giờ Loan Âm đã chết. Nàng vốn không cần phải chết, nhưng ý trời lại không cho nàng sống, vì sao chứ? Là trừng phạt Cơ Văn? Trừng phạt Trường Thừa? Hay là đang trừng phạt ta?

Như cảm ứng được sự tồn tại của ta, hắn ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ hoe, giăng đầy tơ máu. Thiếu niên tuấn tú thích cười kia đi đâu rồi? Vị thái tử tự tin điếm tỉnh kia đi đâu rồi?

“Là lỗi của ta...” Hắn mở miệng, thanh âm thì thảo đến đáng sợ, “Là lỗi của ta.”

“Không liên quan đến người.” Ta muốn an ủi, lại bị hắn cắt lời: “Không, là ta! Bởi vì ta chần chừ không chịu cưới nàng, không cho nàng một danh phận chính thức, nếu không, phụ vương cũng sẽ không nổi sắc tâm với nàng, sẽ không mở miệng hỏi ta muốn nàng.”

Hắn nhìn ta, ánh mắt vì thống khổ mà tỏa sáng, “Người khác đều nói là ta chê xuất thân của nàng, nên mới không chịu lập nàng làm phi, chỉ có ta biết, chỉ một mình ta biết, là bởi vì trong lòng ta có quý, trong lòng ta có một con quý...”

Ta không nói được gì.

“Ta thực ích kỷ... Bởi vì có thể chạm vào được, cảm nhận được hơi thở, cái ôm ấm áp, cho nên mới dung túng bản thân kéo nàng vào chuyện này, kết quả ngược lại đã hại nàng. Nàng mới mười sáu tuổi, mới mười sáu tuổi... Vì sao lại không chịu buông tha cho nàng? Bởi vì ta chỉ có nàng... Lý do thật buồn cười, nhưng nàng đã tin. Nàng còn thích tên Loan Âm mà ta tùy tiện đặt cho nàng, làm sao nàng biết lúc đó kỳ thực là ta kiêng kỵ tên nàng có chữ Hồ...”

Hắn khóc, giống như một đứa trẻ, nức nở. Mà ta cũng không biết nên an ủi như thế nào.

Không thể chạm tới được, không thể cảm nhận được hơi thở, không thể có một cái ôm ấm áp, ta như vậy, có năng lực gì an ủi hắn?

“Nói cho ta biết...” Hắn run run rẩy rẩy vươn tay về phía ta, rốt cuộc cũng hỏi đến vấn đề mà ta đã đoán ra vô số lần hắn định hỏi, nhưng tới giờ vẫn chưa hỏi tới, “Nói cho ta biết, người là ai?”

Ta là ai? Là công chúa Hòa Hi của Yên Quốc, yêu Trường Thừa – con tin từ Bích Quốc, nhưng lại bị y lợi dụng thăm dò tin tức, liên lạc với Bích quân nội ứng ngoại hợp, cuối cùng mưu đồ đoạt thiên hạ Yên Quốc. Ta hận y, nên biến thành oán linh, mà người, lại là kiếp sau của y.

Đây chính là toàn bộ lai lịch của ta, thế nhưng giờ này khắc này, bảo ta làm thế nào để nói cho người nghe?

“Hồ Cơ... Hồ Cơ... Nàng thật sự tồn tại sao? Hay vẫn chỉ là ảo giác của ta? Vì sao ta lại xuất hiện ảo giác này? Vì sao rõ ràng biết rằng nàng chỉ là hư ảo, lại còn khát vọng muốn có được nàng đến thế? Nếu Loan Âm không giống nàng, những chuyện này đã không xảy ra... Quả nhiên, là lỗi của ta, ta vọng tưởng, ta tham lam, ta yếu đuối, cho nên đã hại nàng ấy...”

Bốn bề im lặng, ngay cả một tiếng gió cũng không có, chỉ có thanh âm sấm hối tràn đầy áy náy của hắn, như lưỡi dao bi thống mà tuyệt vọng, cắt vào tim ta từng nhát từng nhát...

Thực xin lỗi. Cơ Văn. Thực xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Kể từ ngày xảy ra chuyện đó, hoàng cung như bị mây đen bao phủ.

Không lâu sau đó, Đô Yên hạ chỉ, Thái tử thất đức, nghịch phụ hoàng, tước bỏ thân phận thái tử, biếm làm thứ dân, sung quân Tam Châu.

Cả triều chấn kinh! Các đại thần cùng nhau mở lời cầu xin nhưng không có kết quả. Mặt khác, Cơ Văn sau khi nhận được thánh chỉ, biểu tình vô cùng bình thản, tựa như bất cứ chuyện gì trên đời này đều không liên quan đến hắn.

Ngày hôm sau, hắn thu thập hành trang đến Tam Châu, ta dõi theo hắn từ xa, hy vọng hắn có thể quay đầu lại nhìn ta một lần, nhưng từ đầu đến cuối, một cái liếc mắt cũng không có, hướng hồ là quay đầu lại.

Vườn hoang tiêu điều, quạ kêu a a, lá thu rơi chất đầy nỗi buồn lên mặt đất.

Ta đến bên cửa cung, chân phải bị oán niệm khóa giữ lại, kiếp phù du biến mây mờ mịt, kiếp số này Loan Âm không tránh khỏi, Cơ Văn không tránh khỏi, ta cũng không tránh khỏi...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Hoa sen trong hồ úa tàn từng mùa lại từng mùa, cung nữ trẻ tuổi cũng lần lượt thay hết nhóm người này đến nhóm người khác, các đại thần vẫn ngày

ngày đi sớm về khuya thượng triều, mười năm đã trôi qua, tất cả dường như vẫn không thay đổi gì nhiều, chỉ có thân thể của Đô Yến là ngày càng già yếu, cuối cùng ngã bệnh.

Hắn không có con nối dõi nào khác, vì vậy ở trên giường bệnh lại nghĩ đến đứa con độc nhất, hạ chỉ triệu Cơ Văn về kinh. Chưa kịp đợi Cơ Văn trở về, hắn đã chết thẳng cẳng. Bởi vậy, khi Cơ Văn về tới, nghênh đón hắn chính là cả thành đầy hoa trắng cùng với chiếc mũ hoàng đế.

Ngày hắn đăng cơ, ta bỏ gối ngồi dưới đáy hồ, không đến xem.

Có những cái mà một khi người không nhìn tới lần đầu tiên, thì lần thứ hai, lần thứ ba, và vô số lần về sau nữa, đều có thể bỏ qua dễ dàng.

Thiên Chiêu năm thứ ba, hắn đại hôn, cưới Cẩm Đồng, tôn nữ của phó tướng, tài nữ nổi danh ở kinh thành. Về sau lại nạp thêm ba phi tử. Ta ở bên hồ đã từng gặp qua các nàng, tướng mạo thân thể đều hoàn toàn không giống ta.

Thiên Chiêu năm thứ năm, hắn có hài tử đầu lòng, là một bé gái, hắn tự mình đặt tên con là Loan Tịch, tự Âm, yêu thương như ngọc quý trên tay.

Thiên Chiêu năm thứ mười, Cẩm hoàng hậu mang bệnh qua đời, từ đó hắn không lập ai làm hậu.

Thiên Chiêu năm thứ hai mươi, Hoàng Hà vỡ đê, hắn đích thân đến đó tu sửa đê điều cứu trợ thiên tai, không ngủ không nghỉ, được dân chúng ở ba vùng Giang Nam kính yêu như cha.

Thiên Chiêu năm thứ hai mươi lăm, phó tướng bệnh chết, hắn ban cho tẩm biển, tự thân đề trên biển “Trường Xuân Đế Sư”, nhất cử nhất động cùng dung mạo và vẻ anh tuấn kiệt xuất đều pha đủ khí chất vương giả.

Thiên Chiêu năm thứ ba mươi mốt, mùa đông, Cơ Văn lâm trọng bệnh.

Tối hôm đó, có một người cầm đèn đi đến bên hồ gọi: “Hồ Cơ... Hồ Cơ... Hoàng thượng cầu kiến người một lần cuối... Hồ Cơ... Hồ Cơ... Hoàng thượng cầu kiến...”

Ta chần chờ hồi lâu, cuối cùng cũng phá băng mà ra. Ba mươi năm qua, hắn vẫn ở trong Lâm Thụy cung, không dời đi, mà ta khi nhìn lại ngọn đèn lồng màu đỏ trên song cửa sổ màu xanh quen thuộc, thoáng giật mình, tưởng chừng như đang ở trong mộng.

Trước giường của hắn có rất nhiều người vây quanh. Phi tử của hắn, hài tử của hắn, đại thần mà hắn tin nhiệm nhất, còn có Loan Tịch mà hắn yêu thương nhất... Ta đi vào từng bước, trên mặt mỗi người đều lộ vẻ bi thương, nhất là Loan Tịch, khóc đến hai mắt sưng đỏ, không thể đứng vững. Ngay lúc này, ta nghe thấy một thanh âm quen thuộc đang gọi mình: “Hồ Cơ...”

Tầm mắt lướt về nơi đó, chạm phải chính là ánh mắt quen thuộc...

Ngay cả khi nếp nhăn đã chẳng chịt, ngay cả khi không còn trong sáng như trước, thế nhưng, trên đời này, chỉ có đôi mắt này là có thể nhìn thấy ta.

Hồ Cơ, nàng đã đến...[<http://tuenguyet.com>]

Đúng vậy. Ta đã đến.

Hồ Cơ, nàng không già đi chút nào...

Đúng vậy. Mà người đã già rồi.

Hồ Cơ, nàng lại đây...

Ta chậm chậm bước tới gần, hắn gắng gượng ngồi dậy, khiến cho những người đang ở bên giường chấn kinh. “Các người lui ra, trẫm phải làm một chuyện, các người đứng từ xa nhìn là được rồi.”

Mọi người đồng loạt lui về phía sau. Hắn lấy ra một thanh chùy thủ từ dưới gối, cắt một đường lên ngón trỏ của mình, sau đó cúi người xuống, đầu ngón tay vừa đủ chạm tới chân trái ta.

“Hồ Cơ, năm đó trẫm có thể, nếu ta đăng cơ, phải giải lời nguyện cho nàng, trả tự do cho nàng.” Hắn nhỏ từng giọt máu lên dây xích trên chân ta, một giọt, hai giọt, ba giọt... máu thấm vào, dây xích bắt đầu biến dạng.

Hắn ngừng đầu, nhìn chăm chăm vào ta không chớp mắt, hơi thở suy yếu mệt mỏi: “Thực xin lỗi, đã chậm mất ba mươi năm...”

Ta nhìn sợi dây xích ở trên chân, tan ra bốc lên thành khói, nước mắt cuối cùng cũng không nén lại nổi, tràn ra hốc mắt.

“Thực xin lỗi, Hồ Cơ. Ta không có can đảm để nàng rời đi khi ta còn đang sống, chẳng sợ không gặp được nàng, chỉ cần nàng còn ở trong hồ, ở trong cung... cũng đủ rồi. Thực xin lỗi, đã chậm mất ba mươi năm, ta...” Hắn cười, cười đến như bộ dáng khi hắn mười bốn tuổi lần đầu tiên gặp ta, “Ta lại ích kỷ nữa rồi...”

“Ta nhìn thấy người.” Cẩm y thiếu niên mười bốn tuổi, cười đến đắc ý, như là phát hiện bí mật kinh thiên động địa gì vậy.

“Chúng ta cùng đi chơi!” Thiếu niên bước bình tiến đến kéo tay ta, hoàn toàn không có tâm cơ gì, trong lòng chỉ toàn niềm vui.

“Cái dây xích này thông đến nơi nào vậy?” Thiếu niên tò mò nhìn khóa oán niệm, có vẻ hứng thú nghiên cứu.

“Đợi đến ngày ta đăng cơ, nhất định sẽ giải lời nguyện của ngươi, cho ngươi được tự do.” Thiếu niên tự tin thốt ra lời thề chân thành, đuôi mày khoe mắt lộ vẻ kiêu hãnh.

“Phải tới nha! Nhất định phải tới...” Thiếu niên sắp sửa đôi mươi mời ta đến thọ yến của hắn.

“Rõ ràng gần trong gang tấc, vì sao lại... không chạm tới được?” Thiếu niên bi thương ở trên mái nhà, hai tay trống không.

“Hò Cơ... Hò Cơ... Nàng thật sự tồn tại sao? Hay chỉ là ảo giác của ta?” Thiếu niên tuyệt vọng, hướng đến hạnh phúc mà hắn khao khát, cưỡng cầu một lần cuối.

Mà nay, hắn nói với ta: “Thực xin lỗi, đã chậm mất ba mươi năm... ta lại ích kỷ nữa rồi.”

Ta khóc đến không thể khóc được nữa.

Tay hắn vươn tới như muốn nắm lấy ta, thế nhưng, lúc này đây, vẫn chỉ là nắm giữ một khoảng không như trước.

Xung quanh đồng loạt vang lên những tiếng nức nở, một thái giám thất tha thất thểu đi ra ngoài, thông truyền với các đại thần đang quỳ bên ngoài điện: “Hoàng thượng đi rồi...”

Bên ngoài một trời những tiếng gào khóc.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Ta nhìn cánh tay hắn vô lực rơi xuống, nhìn những gương mặt đang khóc nức nở trong phòng, cảm giác mình lại chết thêm lần nữa.

Sau đó, xiềng xích đứt, một cỗ lực lớn hút lấy ta, trong nháy mắt như đi qua ngàn dặm, tới khi dừng lại, đã ở bên cầu Nại Hà.

Đầu cầu, một thân ảnh đang đứng đơn độc.

Khi ta đến gần, thân ảnh kia xoay lại, nhìn ta, cười âm đạm: “Công chúa...”

Trường Thừa, cách biệt sáu mươi năm, rốt cuộc chúng ta lại gặp nhau.

“Kiếp này ta không đợi được nàng...”

“Đúng vậy, chúng ta đã bỏ lỡ sáu mươi năm.”

“Không quan trọng, chúng ta còn có kiếp sau...”

“Không, chúng ta không có kiếp sau.”

Trường Thừa cả kinh, “Vì sao?”

“Ta là oán linh, vĩnh viễn không được siêu sinh, mặc dù khóa oán niệm đã đứt, nhưng hồn phách cũng chỉ có thể trở về địa phủ mà thôi...” Ta nhìn y, thân nhiên cười, “Thế nên, Trường Thừa... tạm biệt.”

“Hòa Hi!” Hắn nắm tay ta, cũng giống như khi ở nhân gian, lại lướt qua nhau, không chạm được vào nhau.

“Trường Thừa, đi đầu thai đi, kiếp sau đừng phụ lòng người yêu chàng nữa.”

“Hòa Hi...” Trong mắt y bắt đầu có lệ.

“Không còn gì đáng để tiếc nuối nữa, thật đó...” Ta tiếp tục cười, nhẹ hơn gió, “Máu của chàng đã giải hết oán hận của ta đối với chàng. Ta cũng đã biết sự thật... sở dĩ chàng bệnh chết không phải bởi vì Chiêu Thống truyền ngôi hoàng đế lại cho Chư Anh, mà là vì ta chết. Chàng muốn kiếp sau bù đắp lại cho ta, nhưng không ngờ tới ta vốn không đầu thai chuyển thế, cũng bởi vì âm dương cách biệt mà ảnh hưởng đến duyên số một đời giữa chàng và Loan Âm. Bây giờ chàng hãy trở lại nhân gian để tiếp tục mối duyên với nàng, đi đi, Trường Thừa. Phải đối xử tốt với nàng ấy.”

Mạnh Bà ở đầu cầu giục: “Chàng trai trẻ kia, nhanh lên nào. Kiếp sau của ngươi là chư hầu, ngàn vạn lần đừng để lỡ thời khắc.” Nói xong, đưa một chén canh đến cho y.

Trường Thừa, uống xong chén canh Mạnh Bà này, chúng ta sẽ thật sự vĩnh biệt...

Từ nay về sau, mọi chuyện đều là do tạo hóa mà ra, chúng ta không còn liên quan đến nhau...

Ta vẫn mỉm cười, cười rạng rỡ, buộc bản thân phải cười lên: “Tạm biệt, Trường Thừa.”

.<http://tuenguyet.com>]

Cả đời này của Trường Thừa không bao giờ yêu người nào khác, chỉ có công chúa.

Vô luận thế sự đổi dời ra sao, tâm ta yêu công chúa không đổi. Vô luận nhân tình thật giả bao nhiêu, tâm ta yêu công chúa không giả.

... Lời thề năm đó vang vọng bên tai. Vì cái gì ngoài miệng rõ ràng nói đã buông, nhưng trong lòng vẫn không thể bỏ xuống được?

Trường Thừa, vì sao chúng ta yêu nhau như vậy, mà duyên phận lại mỏng manh đến thế?

Vì sao chúng ta có ràng buộc sâu đến thế, dây dưa hơn sáu mươi năm, lại vẫn không thể ở bên nhau như trước?

Vì sao? Vì sao? Vì sao...?

Trường Thừa, mười trọng duyên hồng, người mà Hòa Hi thương nhớ khắc sâu trong lòng, cũng chỉ có một mình chàng mà thôi...

“Sau khi uống canh người sẽ quên tất cả. Lần này đừng như lần trước, lén đổ nửa chén canh, làm cho việc vốn tốt đẹp lại trở nên thống khổ, sao phải vậy chứ?” Thanh âm của Mạnh Bà giống như bùa chú, giục giải ly biệt.

Trường Thừa bưng chén canh chậm rãi đưa tới bên miệng, tưởng như sẽ uống, đột nhiên lúc đó lại ném chén canh đi, chạy vội đến trước mặt ta nói: “Không! Ta không uống!”

Mạnh Bà khẩn trương: “Ngươi không uống? Như vậy làm sao được, không muốn đầu thai chuyển thế sao...”

“Ừm, không chuyển!”

Mạnh Bà trợn mắt há hốc mồm: “Ngươi nói cái gì?”

Y nhìn ta, từng chữ từng chữ nói: “Ta quyết định, nếu Hòa Hi là quý, như vậy ta cũng là quý, nàng vĩnh viễn bay lơ lửng trên mặt đất, thì ta cũng sẽ cùng nàng lơ lửng trôi đi. Chúng ta không có đời đời kiếp kiếp, nhưng chúng ta có vĩnh viễn vĩnh viễn!”

Ta sửng ngờ, không nói lên được lời nào.

Mạnh Bà hỏi: “Ngươi xác định chứ?”

“Đúng vậy!”

“Không sợ vĩnh viễn làm quý?”

“Không sợ vĩnh viễn làm quý!”

“Không sợ ngay cả khi các người ở trước mặt nhau mà vĩnh viễn không thể chạm vào nhau sao?”

Ánh mắt của y se lại vài phần, gật đầu nói: “Ừm, không sợ vĩnh viễn ở cạnh nhau mà không chạm được vào nhau, không cảm nhận được hơi thở, cũng không có được sự ấm áp.”

“Đại đột...” Mạnh Bà thở dài rồi nhặt cái chén canh bị vứt chông chênh trên mặt đất lên, thì thầm, “Lão bà tử còn phải đón độ vô số người, không rảnh dây dưa với hai linh hồn xuẩn ngốc các người, tùy các người vậy, muốn thế nào thì thế đó đi...”

Rõ ràng đi xa rồi còn quay đầu lại nhỏ giọng dặn dò một câu: “Đừng để bị Diêm Vương phát hiện”

“Đa tạ bà bà!” Trường Thừa cười, khi quay đầu lại, ánh mắt thâm thúy nồng đậm như nước, “Hòa Hi, rốt cuộc chúng ta cũng được ở bên nhau.”

“Chàng là đồ ngốc.”

“Nhưng ta muốn ở bên cạnh nàng.”

“Chàng là đồ ngốc.”

“Đúng vậy, là đồ ngốc muốn ở bên cạnh nàng.”

“Chàng...” Ta ngồi sụp xuống đất, gào khóc, khóc như điên như dại, khóc đến hoàn toàn mất hình tượng, “Trường Thừa, đại ngốc... Oaa...”

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Chàng còn có ta. Trường Thừa, tình đời lạnh mòng, thế nhưng, chàng còn có Hòa Hi.

Chúng ta vĩnh viễn ở bên nhau.

(1) Sát na là thuật ngữ nhà Phật hay sử dụng, chỉ đơn vị ngắn nhất của thời gian; hay nói cách khác, sát na chỉ thời gian chớp nhoáng của mỗi biến đổi. Một ngày 24 giờ được tính bằng sáu ngàn bốn trăm tỷ, chín vạn, chín ngàn, chín trăm tám mươi sát na.

(2) Bài thơ Ván Lưu Thập Cửu của Bạch Cư Dị

Lục Nghi tân phơi tửu

Hồng nê tiểu hoá lô

Văn lai thiên dục tuyết

Năng ẩm nhất bôi vô?

Dịch nghĩa:

Rượu Lục Nghi vừa nấu xong.

Ngồi bên bếp lò làm bằng bùn đỏ,

Muộn thế này trời còn muốn đồ tuyết

Có thể uống một chén rượu không?

(Lục Nghi : Một loại rượu để làm bằng gạo, chưa lọc, có màu vàng xanh, bọt nhỏ như kiến)

(3) Lương tình tương duyệt, nhất sinh nhất thế : Hai câu thành ngữ này đều mang ý nghĩa hai người yêu nhau suốt đời suốt kiếp.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Bích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.